Kvindesagen i ny Belysning.

—o—

I „Kvinden og Samfundet" Nr. 6 skriver Redaktionen i Slutningen af ovennævnte Artikkel: „Fru Lassen og hendes kvindesaglige Meningsfæller skal vide, at der sidder en Vagt af Kvinder i dette Land, som hører, hvad de siger og smiler ved sig selv osv."

Mon ikke langt snarere, der i dette Land sidder en Mængde Kvinder, der baade er bedrøvede og forfærdede over den Halstarrighed, hvormed Redaktionen af „Dansk Kvindesamfund" farer frem mod alt og alle, som ikke passer i „Krammet".

Nu er det ikke min Mening at indlade mig i en Polemik med Redaktionen af „Kv. og Samf.", dertil har jeg hverken Lyst eller Tid; men at der lyder en Protest heroppe Nord fra, kan vel ikke undre nogen af „Kv. og Samf."s Læsere? Det har jo hidtil været Aalborg Kredsens Medlemmer, det er gaaet ud over.

Først var det den radikale Fru Rambusch, der maatte „bløde"; denne Gang er det Venstrekvinden, Fru Marie Lassen, Redaktionen er ude efter; i tredie Omgang bliver det maaske en af vore konservative Medlemmer, der maa undgælde.

Til sidst lykkes det vel Redaktionen at gøre „rent Bord" for alt, hvad der findes af partipolitisk interesserede Medlemmer indenfor „Dansk Kvindesamfund"; men maaske er det ogsaa det, der tilsigtes fra Redaktionens Side? Saa kunde man bedre maaske samle Resten under een Hat, hvis det fra samme Side skulde synes nødvendigt at „vifte" med det saakaldte Kvindeparti. — Om det er klogt, vil jeg lade Læserne selv dømme om. —

Men nu et Par Ord om selve Sagen, da jeg nu har faaet begyndt.

En kvindelig Taler (Fru Marie Lassen) angribes, fordi hun i et Foredrag, som blev holdt i Studenterforeningen, ikke har givet en historisk Fremstilling af Kvindesagen i de Par Snese af Aar, den har bag sig. Det forekommer mig at være et ganske urimeligt Forlangende, at man i et enkelt Foredrag, hvis Titel er „Kvinder og Politik", skulde omtale alle Kvindesagens store Personligheder. Der er Grænser for, hvad selv veltalende Kvinder kan præstere i Løbet af en Times Tid, og der er ogsaa Grænser for, hvad Tilhørerne kan tage imod. Der skal ikke saa lidt Uvillie til for at søge Aarsagen i Uvidenhed hos Taleren, som Redaktionen i dette Tilfælde har gjört. Men alt dette maa det jo blive Fru Lassens Sag selv at svare paa.

Hvad jeg har villet „anholde" er, jeg synes, det er meget uheldigt, at vort Blad undertiden synes at søge Striden for Stridens Skyld, og derved virke splittende i Stedet for samlende. „Kv. og Samf." bør ikke agere Politi f. Eks., fordi det ikke har faaet Lov at læse Korrektur paa et Foredrag, som en kvindelig Taler har holdt.

Vi Kvinder skal ikke efterabe Mændene ved at kævles og strides om, hvad der burde eller ikke burde være sagt ved et Møde. Vi skal se lidt større pa Tingene og se at holde os klar af de Klipper og Skær, som Mændene altfor ofte er strandede paa.

Kan „Kv. og Samf." ikke lære at give andre Kvinder den samme Ret til at tale og skrive, som dets Redaktion i saa fuldt Maal selv har, er jeg bange for, at der gaar for meget i Stykker. Jeg havde haabet, at naar vi Kvinder nu gled ind i det offentlige Liv, vi da vilde give hverandre Albuerum i Stedet for at virke hemmende. Vort Medlemsblad maa ikke spille Formynder. — Samtidig med vi forlanger fuld Frihed af Mændene, skal vi ikke have indført et Tvangsregimente i vor egen Midte.

Det er, som jeg før har sagt, ikke

Københavnerinden.

—o—

Københavnerinden er genopstaaet i „Politiken"s Spalter — ikke som den imbecile Pariserimport fra de store Boulevarder, vi husker fra for nogle Aar siden, og som passede til vore provinsielle Hovedstadsforhold, som en demimondæn Parfume til en hjemmesyet Skjortebluse, men i en Skikkelse, tilpasset efter hjemlige, danske Maal. Et Regeringsblad med Kvindens fulde Ligestilling paa sit Program kunde ikke i Længden tillade sine Journalister og Tegnere at drive saa grove Løier med det ligeberettigede Køn. „Politiken" forstod det og gav baade Tegneren og Journalisten Løbepas. Det trak op til den store Grundlovsændring med Kvinders Valgret og Valgbarhed, og hvad betød den politiske Stemmeseddel for „Palmehavernes arbejdsløse Kvindeproletariat"? (se Hans Koch: „Plovfuren"). En Stump Papir, brugeligt til at tørre sit Krøllejern i — intet mere. Men for de arbejdende, selverhvervende Kvinder betød Stemmeseddelen et Vaaben, uundværligt i Kampen for deres økonomiske Eksistens. *Der* laa Fremtiden, *der* var Stof til den valgberettigede Københavnerinde: demokratisk, flittig, borgerlig ædruelig.

Efter et Par Aars Hvile staar „Københavnerinden" da igen paa „Politiken"s Underholdningsprogram, maaske med de forestaaende Valg for Øje, og føres frem paa Manègen af *Journalist* Johannes V. Jensen, der som Sprechstallmeister udtaler sig i følgende Vendinger om Dyrets ydre Fortrin: „en slank, fin Skikkelse, hverken robust eller spæd, med et ejendommeligt højt, smækkert Kryds" — „et stort, dejligt Haar af en eller anden blond Nuance, fra det lyseste silkegule til den dunkle skønne Sepialfarve" — „Øjnene graa eller blaa" o. s. v.

Som man ser, har Dyret skiftet Skaberak, siden den Gang det fremførtes af Gerda Wegener og Andreas Winding, eller hvad nu Sprechstallmeisteren før hed. Det demimondæne, parfumerede, halvbarbariske Skaberak, set paa Baggrund af Palmehaver, Teerooms og Wivels Veranda, er afløst af et stilfærdigt, praktisk og smagfuldt Skrud, afpasset efter Kontorer, Forretninger og Auditorier. Men Hovedsagen er nu som den Gang ikke Dyrets indre Egenskaber, Hovedsagen er den, at Dyret er smukt.

„Hvordan hun er i Elskov?" spørger Sprechstallmeisteren og blinker forborgent til Logernes Herrepublikum. „Hvor skulde jeg vide det? Om Københavnerindens Privateksistens skal der ikke røbes mere, end hvad enhver kan læse sig til af hendes kønne Træk. Man hører adskil-

Fotograf **Karen Klitgaard-Nielsen** Kjøbmagergade 6, (Elevator). Moderate Priser.